

HIÇLIĞIN AVLUSUNDA YÜRÜYENLER

Cami avlusunda darı saçılan güvercinler,
göğün en sessiz duasını taşır kanatlarında.
Çocukların ellerinden yokuşları çalarak
yükselen sarmaşıklar
biz yürüdükçe
mozaik bir hikâyeye inkılap eder zaman.
Ellerimiz, karınca kararınca
sokakların nabzına uzanır,
varlığın nefesinde yüzerek ilerleriz.
Akşam olur
zaman saatlerden taşar,
biz onun kıyısında
tutunacak bir anlam ararız.
Avluların düştüğü yollarda
sessizce el veririz birbirimize,
aşk diye bir destan
kulaklarımıza fısıldanır.
Her kelime, eski bir kitaptan kopmuş
ruhumuzla
mağara duvarlarına yeniden kazınır.
Sevdanın renkli yüzü
köhne aynalara sızar,
erken uyanmış rüyaların omuzlarında
gözlerimizi usulca yoklar zaman.
Bir sabah ezanıyla
parmaklarımız işaretlenir
ansızın bir mühür iner içimize.
İmgelerin yalnızlığıyla
çarşıların dar koridorlarında
aforozlar kurarız;
kendimizi
her defasında yeniden icat ederiz.
“Aziz talebelerim...”
diye bir çağrı yükselir içimizden;

yazgı, ders anlatır bize.
Biz de talip oluruz
tek başınağa
zira biliriz,
sancılar karanlığı erken tattırır insana.
Acılar büyütür çocukları,
yuvaya dönmeyi bilmeyen
güvercinleri de...
Ve o an anlarız,
her adım, kendimize doğru geciken bir vuslat;
her nefes,
içimizde saklı bir kapıyı
usulca aralayan ince bir tokmak.
Zamanın taşıdığı avlular,
ezanla mühürlenmiş parmaklar,
rüyaların omuzları
hepsi bir sırta çıkar.
Güvercin kanadında gizlenmiş o kadim ses
yavaşça fısıldar:
Hiçlik...
insana en çok
yürürken yaklaşır.

Mümin Ali